

Hi ha temporades de la vida del creient que es poden comparar amb un llarg viatge pel desert. És una imatge que té moltes arrels bíbliques: Israel cap a la terra promesa. Elies fugint desert endins i el mateix Jesús va anar al desert després de la revelació del Jordà. El cristià d'avui també continua fent etapes de camí en el desert.

Aquesta situació espiritual pot tenir moltes formes. A vegades és el desert comunitari i de l'església. Altres, una sequedat interior molt forta o un reguitzell inacabable de dubtes insistents sobre la fe. També pot respondre a un llarg silenci de Déu, la sensació difusa d'una culpabilitat insuperable...etc.

Normalment en situacions d'aquesta mena no hi ha ni ganes de pregar. Costa molt posar-s'hi. Sempre venen al cap mil coses a fer, i un cert neguit fa sospitar que la pregària serà dura, distreta i fins i tot, neguitosa. Molts creients deixen la pregària de banda, i el desert és va fent cada cop més intens. El sol aclapara, no hi aigua, la soledat sembla absoluta, la ment s'excita amb imaginacions absurdes i el cor nota una fatiga immensa.

Ara bé, el desert acostuma a tenir un presagi. Per absència parla d'amor, de plenitud, de bellesa i d'harmonia. És portal, molts cops, d'un pas qualitatiu en la fe. Pot purificar l'ànima, si amb paciència accepta humilment la situació. Ens ajuda a entendre a tanta gent que se senten lluny de Déu i que viu com si aquest no hi fos. Pot ajudar a alliberar de moltes coses inútils. El desert és gairebé una situació necessària per formar el cor: fort, humil, agraït, constant i capaç de gaudir de les realitats menudes.

Ja se sap, per poc que ploqui en el desert l'aigua fa brollar flors arreu. Estan les llavors esperant i mirant al cel, amagades i amb aquella esperança que és la millor condició del qui viu en el desert.

Si ets en el desert, amiga o amic, tingues esperança, i aprofita la situació per creure i estimar sense sentiments. Potser més aviat del que penses "el desert florirà".
